

Увага!

Якість зображень погіршена з метою захисту від копіювання

ЗМІСТ

Вступ	3
Розділ 1. Сутність та класифікація довгострокових активів	5
Розділ 2. Особливості оцінки, обліку формування вартості, амортизації та вибуття довгострокових активів	10
2.1. Оцінка та облік формування вартості основних засобів	10
2.2. Методи нарахування амортизації основних засобів	17
2.3. Облік вибуття основних засобів	20
Розділ 3. Особливості відображення в обліку зарубіжних країн орендних операцій та операцій з нематеріальними активами	21
3.1. Особливості відображення в обліку орендних операцій	21
3.2. Особливості відображення в обліку нематеріальних активів	22
Висновки	37
Література	39

ВСТУП

Актуальність, тема дослідження. Виробничі сили мають собою сукупність засобів виробництва та робочої сили. У свою чергу засоби виробництва складається з засобів праці та предметів праці.

Предмети праці – це об'єкт прикладання людської праці в процесі виробництва (шоклади корисних копалин, сировина і т.д.). Сировина – це предмет праці, який піддають обробці. Засоби праці – сукупність засобів, з допомогою яких люди впливають на предмети праці, видозмінюючи їх відповідно до своїх потреб. До засобів праці відносять землю, будівлі, споруди, машини, інструменти, засоби сполучення, таежку. Найголовнішою частиною засобів праці є зирядя виробництва. Ними безпосередньо люди впливають на предмети праці (машини, верстати, пристлади, двигуни, інструмент).

В залежності від характеру перенесення вартості на готовий продукт засоби ширисмства поділяються на необоротні та оборотні. Якщо оборотні засоби цілком споживаються в виробничому процесі протягом одного циклу, і при цьому вони, як правило, змінюють свою натуруальну форму, а їх вартість цілком відночається у вартість готової продукції, то необоротні засоби приймають участь, в кругообігу інакше, а саме, за протязі багатьох виробничих циклів, не змінюючи при цьому своєї матеріальної (нагуральної форми) форми. Вартість необоротних засобів переноситься на готовий продукт частинами в грошовій формі по мірі їх зносу. Після реалізації готового продукту частини їх вартості ваконічуються на ширисмстві в грошовій формі, яка відповідає їх зносу.

Таким чином, вартість необоротних засобів має подвійну форму: Одна частина залишається в нагуральній формі і складає їх залишкову вартість, а інша відокремлюється в грошовій формі. Частина необоротних активів не має нагуральної форми, але приносить економічні вигоди при їх використанні, відноситься до нематеріальних активів. Засоби праці в бухгалтерському обліку відносяться до необоротних засобів, а в грошовому виразі до необоротних фондів.

Об'єктами обліку основних засобів є засоби праці. Згідно з П(с)ВО 7, основні засоби – матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх у процесі виробництва або постачання товарів, надання послуг.

здання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваній строк корисного використання (експлуатації) яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він довший за рік). Вартісні ознаки предметів, що входять до складу основних засобів, встановлює саме підприємство.

В зарубіжній обліковій практиці поняття "необоротні активи" позначається різними термінами: постійні активи; власність, споруди та обладнання; матеріальні постійні активи, довгострокові активи тощо.

Таким чином, викладене вище зумовлює актуальність дослідження курсової роботи.

Об'єктом дослідження курсової роботи є бухгалтерський облік у зарубіжних країнах.

Предмет дослідження – облік довгострокових активів.

Метою курсової роботи є дослідження особливостей обліку довгострокових активів у зарубіжних країнах.

Мета роботи передбачає виконання таких завдань:

- дослідити поняття довгострокових активів та їх класифікацію;
- охарактеризувати особливості оцінки, обліку формування вартості, амортизації та видуття довгострокових активів;
- виявити особливості відображення в обліку зарубіжних країн опрієдних операцій та операцій з нематеріальними активами.

РОДІЛ I. СУТНІСТЬ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ ДОВГОСТРОКОВИХ АКТИВІВ

В зарубіжній обліковій практиці поняття "необоротні активи" позначається різними термінами: постійні активи; власність, споруди та обладнання; матеріальні постійні активи тощо. Так, в Швейцарії необоротні активи в активі балансу об'єднані в одну групу – *основні засоби*; в Росії – позаоборотні активи, які включають *нематеріальні активи*, основні засоби та доходні відходження в матеріальній цінності, в Німеччині – основний капітал та фінансові активи; в Естонії – основне майно (довгострокові фінансові інвестиції, матеріальні та нематеріальні активи), в Єгипті – основний (основні засоби), моральний (нематеріальні активи) та ресурсний капітал (природні блага/ства). В країнах англо-американської системи обліку це довгострокові активи, що об'єднують в собі основні засоби або власність, будівлі та обладнання, непідчутні (нематеріальні) активи, передплатчені витрати деяких періодів, інвестиції і фонди та інші непоточні (позаоборотні) активи. Так, в США окремим розділом в активі балансу відображаються довгострокові активи, до яких належать основні засоби, нематеріальні активи, інвестиції, фонди та інші активи. Наприклад, відповідно до ЗПБО США у балансовому звіті в частині основних засобів необхідно відобразити наступні показники:

- баланси основних видів активів, які підлягають амортизації, залежно від їх характеру або призначення;
- накопичену амортизацію за основними видами активів або в сукупності;
- опис методів нарахування амортизації.

В США нарахуваній знос нематеріальних активів, на відміну від українського балансу, частіше зазначається у приміках до фінансових звітів. На відміну від основних засобів, по нематеріальних активах не ведеться контрагрупок накопиченої амортизації.

У Великобританії та Австралії всі необоротні активи в балансі представлені в розділі основного капіталу, який складається з нематеріальних, матеріальних активів та інвестицій. Особливий шперес представляє будова штиту балансу в частині необоротних активів Чехії (див. рис. I.1).

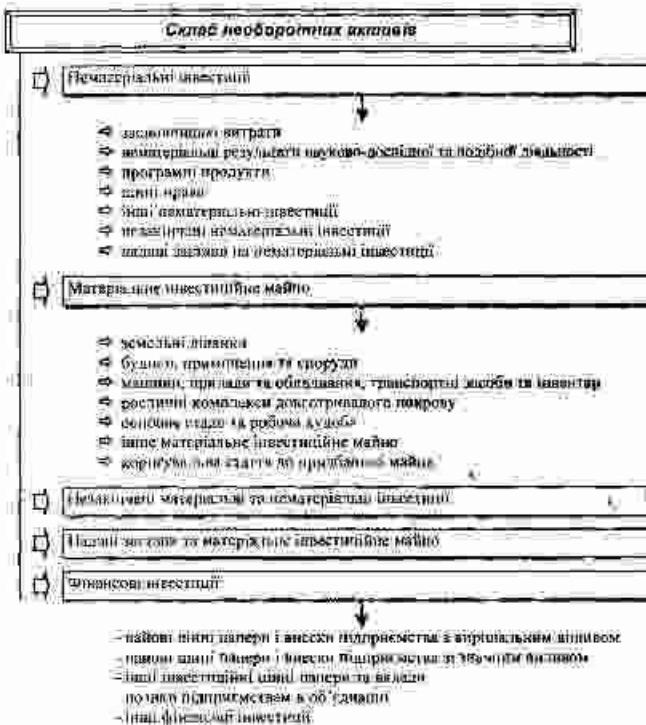

Рис. 1.1. Склад необоротних активів у Чехії [6, 297]

В Іспанії необоротні активи в балансі підприємства представлені у вигляді позаоборотних активів, які поділяються на матеріальні і нематеріальні (рис. 1.2). До перших належать споруди, будівлі, механізми і обладнання, транспортні засоби, худоба тощо. Очікувані терміни їх корисного використання повинні бути більшій одного року. Ці активи використовуються самим підприємством або призначені для використання на договірних засадах іншим підприємством (поточна оренда тощо). До цієї групи також належить майно, яке не є власністю підприємства (фінансова оренда), але по якому відповідно до податкового законодавства орендар зобов'язаний нараховувати знос.

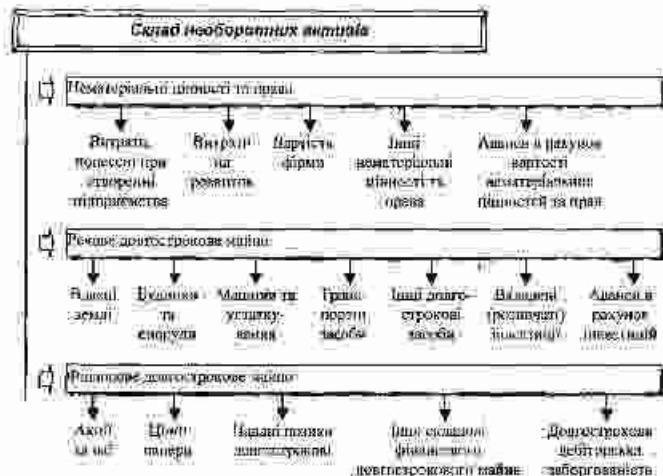

Рис. 1.2. Склад необоротних активів у Польщі [6, 297]

До нематеріальних активів відносяться права підприємства на власність, придбані і використані з метою одержання прибутку. Вони включають в себе спільне володіння правами на нерухомість, авторські права, винаходи, патенти, торгові марки та інші права з терміном корисного використання більше одного року, які використовуються даним економічним суб'єктом або іншим підприємством на правах користування або інших договірних відносинах. Крім того, до складу нематеріальних активів відносять: організаційні витрати, пов'язані зі створенням або подальшим розвитком підприємства; туїви.

У зв'язку з тим, що у Франції єснуг неять основних типів балансу, які використовуються в системі економічного та фінансового аналізу різного роду діяльності, назва груп необоротних активів, вільшоючи, і їх склад сильно змінюються. Так, при побудові ліквідного (майнового радикального) балансу всі активи поділяються на нематеріальні та матеріальні, виходячи з їх ліквідної вартості. Теж характерно і для майнового (лігальног) балансу. В функціональному (радикальному) балансі, який на сьогодні у Франції є предметом дискусії теоретиків та практиків, все майно, яким розпоряджається підприємство тривалий період, обліковується незалежно від того, чи є воно його власністю. При цьому відображення в балансі активів не залежить від природи їх походження – матеріальна вона чи ні (наприклад, витрати на наукові дослідження) та їх класифікація здійснюється відповідно до їх функціонального призначення в галузі економічної діяльності – інвестування, господарська

діяльність та операції з грошовими коштами. Відповідно всі необоротні активи у функціональному балансі представлені як імморалізації, тобто активи, строк служби яких більше одного року.

Цікавим моментом є те, що в майновому (досяльному) балансі нематеріальні активи відсутні серед імморалізацій. Це пов'язано з тим, що вони розглядаються як безнадійний борг. Коли ж нематеріальні елементи фігурують в активі, аналітику їх виключають і зменшують власний капітал на відповідну суму.

Офіційною моделлю балансу, яка була закріплена у Франції Загальним плином рахунків для річної звітності, визнано саме функціональну форму балансу, в якій необоротні активи виступають як імморалізований актив (або засіб).

В свою чергу імморалізований актив складається з інкорпоративних засобів – неміцтні активи, корпоративні засоби – відчутні активи або реальний основний капітал, а також фінансові засоби – довгострокові інвестиції.

Інкорпоративні засоби докорінно відрізняються від корпоративних. Вони складаються з витрат на організацію підприємства (плата за реорганізацію, комісійні збори, витрати за актами тощо); витрат на досягнення та розвиток, що здійснюються за відмінний рахунок підприємства: концесії, витрати на ліцензії, товарні знаки тощо, права на оренду, комерційних фондів та інших матеріальних активів.

Корпоративні засоби відображають право на реальний основний капітал та складаються із земель (власником яких є підприємство), обладнання, конструкцій (будинків, обладнання інфраструктури), технічного оснащення та виробничого швидкості (верстатів, інструменту, машин тощо), будівель та установок, власником яких є підприємство (телефонне обладнання, системи опалення тощо), інших видів основних засобів (транспортні засоби, меблі, кантормське приладдя). Електротехнічне обладнання, зворотна гара, незавершеного капітального будівництва.

Фінансові засоби складаються з інвестицій в акції (за допомогою яких підприємство реалізує право на управлінський контроль своїх філій), інших фінансових коштів (імморалізованих акцій, позик, депозитів та поручительств) на рівні гарантій за договорами, якими підприємство не пислокує до виконання відсточених договорів.

Отже, як бачимо, в більшості країн необоротні активи можна поділити на наступні загальні групи:

- матеріальні довгострокові активи;
- нематеріальні довгострокові активи;
- довгострокові фінансові інвестиції.

В окремих країнах (зокрема в США) виділяють в окрему групу І природні ресурси у зв'язку з їх особливими ознаками.

Природні ресурси в США часто називають "вичерпними активами", тому що вони постійно зменшуються в процесі експлуатації. В день придбання чи використання природний ресурс відображається в обліку згідно з принципом вартості. Протягом експлуатації природного ресурсу його купівельна вартість згідно з принципом відповідності має розподілятися між обліковими періодами, в яких використання цього природного ресурсу сприяло отриманню доходу. Термін вичерпання означає розподіл купівельної вартості природного ресурсу на частини, які визнаються поточними витратами у відповідних облікових періодах протягом всього строку експлуатації цього ресурсу. Норма вичерпання на одиницю ресурсу обчислюється шляхом ділення загальної суми купівельної вартості чи витрат на використання ресурсу (мінус очікувана збільшення вартість, яка визначається досить рідко) на істиновленій загальний обсяг ресурсу в натуральному вимірі, який піддається побуту. Обчислена за таким способом норма вичерпання ресурсу в кожному обліковому періоді помножується на фактичну кількість, одиниць ресурсу, що добуто в цирку періоді. Процедура обчислення суми вичерпання природного ресурсу подібна до методу нарахування зносу пропорційно до витрати виготовленої продукції.

Розглянемо детальніше особливості відображення в обліку експлутації необоротних активів в різних країнах.

РОЗДІЛ 2. ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНКИ, ОБЛІКУ ФОРМУВАННЯ ВАРТОСТІ, АМОРТИЗАЦІЇ ТА ВИБУТТЯ ДОВГОСТРОКОВИХ АКТИВІВ

2.1. Оцінка та облік формування вартості основних засобів

Відповідно до Концептуальної основи МСБО будь-який актив для відображення в обліку повинен відповісти таким критеріям: 1) приносити в майбутньому вигоду підприємству; 2) його вартість можливо достовірно визначити. Крім цих критеріїв, основні засоби повинні відповідати ще декільком критеріям. Зокрема, згідно з п. 6 МСБО 16 "Основні засоби" основні засоби – це матеріальні активи, які:

- а) утримують підприємство для використання у виробництві або постачанні товарів і наданні послуг, для надання в оренду іншим особам або для адміністративних дій;
- б) будуть використані, як очікується, більше одного періоду [1].

Названі критерії до визначення основних засобів аналогічні застосовуються в усіх країнах. В окремих країнах виділяють також вартісний критерій.

Так, в Німеччині ліміт вартості основних засобів не менше 800 марок, в Білорусі – більше 30 мінімальних заробітних плат за одиницю, в Росії – більше 100-кратного встановленого законом розміру мінімальної місячної оплати праці за одиницю (один з критеріїв) [6, 302].

Основні засоби відображаються в обліку за первісною чи, як її часто називають, історичною вартістю. Згідно з міжнародними стандартами, до первісної вартості основних засобів включається ціна придбання за врахуванням отриманих знижок, митні збори, неавтомобільні податки, витрати, що прямо відносяться до приведення основних засобів до робочого стану (такі, наприклад, як підготовка ділянки, доставка, монтаж, професійні гонорари архітекторам, інженерам тощо). В інших країнах спостерігається наступна ситуація (табл. 2.1).

Таблиця 2.1

Оцінка основних засобів в різних країнах [6, 302]

Країна	Загальні моменти оцінки основних засобів
Естонія	Приймаються на облік за вартістю придбання, яка складається з витрат на придбання, платах, що не вільшководяться, та інших прямих витрат, пов'язаних з підготовкою майна до використання
Іспанія	Повинні обліковуватись за первісною вартістю і відображатись за ціною придбання, витрат виробництва або ринкової вартості, залежно від того, яка з них більше. Ціна придбання включає суму, які зазначена в рахунку постачальника, і додаткові витрати. Крім того, до неї можуть включатися фінансові витрати, пов'язані з придбанням або виробництвом активів і які відображені в річній звітності, а також податки. До витрат виробництва відносять вартість енергії та комплектуючих, понесені витрати, а також непрямі витрати, якщо їх можна обґрунтовано віднести до конкретного періоду виробництва. Крім того, до витрат виробництва можуть входити фінансові витрати до початку виробництва, які відображені в річному звіті. Вартість безоплатно отриманих активів визначають як вартість, яку оплатила б за них третя особа, враховуючи стан цих активів
Німеччина	Відображаються в бухгалтерському обліку за вартістю придбання або створення за вирахуванням систематично нарахованого зносу
Польща	Обліковуються за ціною придбання або за фактичними витратами за придбання та приведенням до готовності. Не використовується поняття можливої ціни реалізації
Франція	Приймаються на облік: <ul style="list-style-type: none"> • за ціною придбання у випадку купівлі за грошові кошти з урахуванням додаткових витрат на доставку та установку • за виробничою собівартістю для об'єктів, вироблених власними силами, відхилячи з витрат на сировину і матеріали, пакувальних витрат, пов'язаних з виробництвом (як правило, до вартості основного засобу не вісочаються витрати на фінансування та адміністративні витрати, а також витрати на дослідження і розробки) • за ринковою вартістю для об'єктів, придбаних за особливих обставин (наприклад, безоплатне отримання)

Як бачимо, формування первісної вартості основних засобів в різних країнах суттєво не відрізняється. Єдине, що необхідно підкреслити, не те, що в окремих країнах дозволено включати до вартості основних засобів суму відсотків по позиких, пов'язаних з придбанням останніх. Так, в Італії до складу вартості можна включати і цяку частину відсотків до сипати, закінчених за період виробництва чи приведення до робочого ставу даного активу. Теж характерна і

для Іспанії, Бельгії, Нідерландів, Португалії. У Франції витрати на відсотки, що виникають в ході спорудження об'єктів основних засобів, можуть бути капіталізовані, тобто включені в активи, але це не є широко поширеною практикою. Такі витрати одночасно виключаються з бази оподатковування незалежно від того, капіталізовані вони в обліку чи ні. В Португалії необоротні активи обліковуються за вартістю, в яку можуть бути включені фінансові втрати на придбання та обслуговування основних засобів.

В Німеччині відсотки за кредит дозволяється включати до витрат на будівництво основних засобів тільки в тих випадках, коли існує тісний зв'язок між цими засобами та позиковим капіталом. В Швеції витрати на виплату лічочок відсотків за позиковими коштами включаються до частини вартості основних засобів при їх освоєнні.

Наступна облікова проблема, з якою стикаються бухгалтери, – це проблема відображення витрат на утримання основних засобів (ремонт, утримання в робочому стані, модернізація тощо).

За МСБО (як і в Україні) подані витрати на основні засоби визнаються як актив тільки тоді, коли вони покращують стан активу, підвищуючи цінний спочатку рівень його продуктивності. До прикладів подібної, які приведуть до збільшення майбутніх економічних вигод, можна віднести:

- модифікацію об'єкта з метою подовження строку його корисної експлуатації, включаючи збільшення виробничої потужності;
- новоцінення частин обладнання для досягнення значного покращання якості виробленої продукції;
- впровадження нових виробничих процесів, які дають можливість значно зменшити операційні витрати [6, 303].

Витрати на ремонт чи обслуговування основних засобів здійснюються для відновлення або підтримання майбутніх економічних вигод, що підприємство може очікувати від описаного спочатку рівня продуктивності. В такому разі вони, як правило, визнаноються як витрати тоді, коли вони понесені. Наприклад, витрати на обслуговування або капітальний ремонт основних засобів скоріше відновлюють, а не підвищують описаній спочатку рівень продуктивності.

Відповідно до міжнародних стандартів визнані витрати, пов'язані з об'єктом

основних засобів, повинні додаватися до балансової вартості іншого активу, якщо є ймовірність того, що майбутні економічні автоди, які перенесуть перше підвищений рівень продуктивності існуючого активу, надходитимуть до підприємства. Всі інші подальші витрати слід визнавати як витрати періоду, в якому вони були понесені.

В США витрати на утримання основних засобів визнаються та відносяться на вартість основних засобів, якщо виконується одна з трьох умов:

- 1) збільшується термін корисного використання основних засобів;
- 2) збільшується потужність та кількість одиниць продукції, що випускається даним об'єктом основних засобів;
- 3) покращується якість продукції, що виробляється даним основним засобом.

Наприклад, витрати на поточний ремонт, як правило, списуються одразу. Крім того, є ще пам'ятати, що багато підприємств за кордоном самостійно встановлюють ліміт витрат, нижче якого всі витрати вважаються витратами поточного періоду. Витрати на капітальний ремонт, який продовжує термін корисного використання, збільшують продуктивність чи покращують якість продукції, повинні відноситись на вартість основних засобів, в результаті чого зменшується закопичений знос та збільшується залишка вартість основних засобів.

В Португалії у випадку, якщо необоротний актив має обмежений строк використання та протягом цього строку його ринкова ціна знижалася нижче балансової, а така відміта "знижки" передбачається постійною, й списують на рахунок прибутків та збитків. Якщо ринкова ситуація зміниться, така операція може бути зліченена і в протилежному напрямку.

В іспанських компаніях по основних засобах взагалі не виникають курсові різниці, і тому їх вартість не коригується, за виключенням довгострокового фінансування придбання основних засобів.

Сутінковою особливістю оцінки основних засобів відповідно до МСБО є той факт, що балансова вартість основних засобів може бути зменшена відповідними державними грантами. Порядок цього зменшення розкривається в МСБО 20 "Облік державних грантів і розкриття інформації про державну допомогу". Зокрема, в розділі щодо подання в звітах інформації про гранти, які пов'язані з

активами вказаного стандарту зазначено: "Державні гранти, пов'язані з активами, включаючи підрошні гранти за справедливою вартістю, відображаються в балансі або Шляхом визначення гранту як відсточеного доходу, або шляхом вирахування гранту з метою отримання балансової вартості активу. За іншим методом, грант вираховується для одержання балансової вартості активу. Грант визнається як дохід протягом строку експлуатації активу, що амортизується, шляхом зменшення амортизаційних відрахувань" [6, 304].

Оцінка та обліку придбання окремих видів основних засобів притаманні своєї особливості (табл. 2.2).

Таблиця 2.2

Особливості оцінки окремих видів основних засобів [6, 305]

Об'єкти обліку	Особливості оцінки
Земля	Всі витрати, пов'язані з придбанням землі та доведенням її до стану, придатного для використання, складають її початкову вартість і відносяться в дебет рахунку "Земля". До початкової вартості можуть бути включені: купівельна вартість, комісійні, сплачені агентам по торгівлі нерухомістю, податок при купівлі, гонорар адвокатам, витрати на осушення, очистку, покращення землі, що має необмежений термін використання, витрати на знесення будівель, що знаходяться на землі та перешкоджають початку їх корисного використання, і т.д. витрати на покращення землі, що мають обмежений строк використання, наприклад, витрати на тротуари, парковки, парканні і т.д., відносяться на рахунок "Покращення землі" і амортизуються протягом строку корисного використання таких активів. Справедливою вартістю землі та будівель, як правило, є їхня ринкова вартість. Цю вартість визначають під час проведення професійними оцінювачами експертної оцінки.
Будівлі	При купівлі вже існуючої будівлі її початкова вартість для покупця складається з іншої придбання та всіх витрат на ремонт і т.п., що необхідні для приведення будівлі до робочого стану. При самостійному спорудженні будівлі її початкова вартість включає прямі витрати на оплату праці та матеріалів, використані на будівництво; частка пакувальних витрат, що виконується на об'єкт, що будеться (наприклад, витрати на електроенергію); професійні гонорари архітекторам та іншим спеціалістам; витрати на страхування протягом терміну будівництва; відсотки по позичках на будівництво, отриманих для будівництва; суми, що витрачуються юристам; вартість ліцензій на будівництво розширення на будівництво і т.д.)

Обладнання	Початкова вартість обладнання складається з купівельної ціни за вирахуванням зшиков, отриманих при ошипі в строк, та всіх витрат на приведення обладнання до робочого стану: витрати на доставку, включаючи страхування, акцизи та інші сплачені податки та мити, витрати на встановлення та монтаж, витрати на проведення контрольних випробувань перед початком роботи обладнання тощо. До обладнання відносяться транспортні засоби верстати, офісне обладнання, меблі та інші аналогічні штучини. Справедливою вартістю об'єктів машин та обладнання є, як правило, їх ринкова вартість, визначена за дономогою експертної оцінки. За відсутності достовірної ринкової вартості через вузькоспециалізований характер машин і обладнання, а також через те, що такі об'єкти рідко продавуються (за винятком випадків, коли вони є складниками безперервної господарської діяльності), такі об'єкти машин і обладнання оцінюють за їх дімортизованою віновлюваною собівартістю.
Оцінка при придбанні групи активів	При придбанні групи основних засобів з описаною загальною сумою виникає проблема розподілу понесених витрат між окремими об'єктами. Загальне правило вирішення цієї облікової проблеми полягає в розподілі суми витрат між окремими активами пропорційно їх ринковим цінам. Для визначення ринкової ціни можуть бути використані оцінки незалежних спеціалістів, оцінки, що використовуються страховими компаніями тощо.
Оцінка при придбанні основних засобів шляхом випуску цінних паперів	Інклюз основні засоби придбаваються шляхом випуску цінних паперів, наприклад, акцій. В цьому випадку початкова вартість таких основних засобів визначається ринковою ціною випущених акцій. Якщо ринкову вартість акцій, що обмінюються, визначити важко, то в якості бази оцінки, за якою відображаються основні засоби в обліку, береться їх ринкова вартість. При використанні ринкової ціни акцій в якості бази оцінки основних засобів неслід уважати присутність впливу випуску нових акцій на ринкову ціну акцій, що також наявні в обігу. Якщо такий вплив значний, то в якості бази оцінки береться незалежна оцінка основних засобів.
Оцінка при придбанні основних засобів у результаті угод обміну (обмін нетривалих активів)	Для обліку таких угод використовується загальний принцип оцінки: початкова вартість активу, що придбавається (основних засобів) дорівнює ринковій вартості активу, що віддається, або ринковій вартості активу, що отримується, за залежністю від того, яка оцінка більш очевидна.
Безвідплатна передача основних засобів	Існують різні погляди щодо оприбутковування основних засобів. Деякі вважають, що кредитуватися повинен "Безвідплатно отриманий капітал", інші – рахунок "Доходи майбутніх періодів", треті – рахунок "Доходи". За американськими стандартами безвідплатно отримані засоби відображаються як доходи того періоду, коли вони були одержані, за ринковою вартістю активу, що отримується.

Міжнародні стандарти, окрім основної рекомендованої оцінки основних засобів за первинною вартістю, дозволяють альтернативний підхід: основні засоби можуть відображатися в звітності за переоціненою вартістю. Так, в МСБО 16 зазначено: "Після початкового визнання обліку основних засобів як активу його облік слід вести за переоціненою сумою, яка є його справедливою вартістю на дату переоцінки, за вирахуванням суми будь-якої подальшої накопиченої амортизації та подальших накопичених збитків від зменшення корисності. Переоцінку слід проводити з достатньою регулярністю, так, щоб балансова вартість суттєво не відрізнялася від визначеної в застосуванням справедливої вартості на дату балансу" [1].

Процес переоцінки основних засобів за МСБО та П(С)БО України суттєво не відрізняється. Приклад, українські стандарти чітко вказують ту межу (близько 10 %), яка призводить до необхідності проведення переоцінки. За міжнародними стандартами ця межа вказується як така, що "суперечить звичаю" від балансової вартості активу.

В інших країнах спостерігається наступна ситуація (табл. 2.3).

Таблиця 2.3

Особливості переоцінки основних засобів в різних країнах [6, 307]

Країна	Загальні моменти переоцінки
Бельгія	Дозволяється проведення переоцінки з віднесенням збільшення вартості на кредитування фонду переоцінки за умови, що це виправдане прибутковістю компанії
Велико-Британія	Для проведення переоцінки не існує законодавчих норм, проте частине за всюго використовують відновлювану вартість
Іспанія	Переоцінку основних засобів дозволяється проводити лише у випадках, передбачених законом для цієї обліку та оподаткування. Такого роду переоцінка практикувалася до 1983 р., потім була припинена та введена знову у 1996 р. Королівським наказом. Обліковий аспект переоцінки полягає у збільшенні вартості активів відповідно до лімітів, які встановлені законом. Це збільшення вартості списують за рахунок резерву по переоцінці, який не підлягає розподілу протягом 10 років, але може бути використаний для збільшення акціонерного капіталу по закінченні 3 років
Італія	Переоцінки необоротних активів можуть проводитись тільки за рішенням законодавчих органів. Дві останні переоцінки проводились в 1990 і 1991 рр. Перша з них була для підприємств добровільної спінка проводилася за поточного вартістю. Остання ж, обов'язкова